

Az Úr napja

A Tízparancsolat harmadik cikkelye. Az első három parancs azért kitüntetett, mert Istennel kapcsolatos útmutatások. „Az Úr napját szenteld meg” parancsot még nem hívőként tanultam meg. Nyilván nem így ismertem fel a világban, nem hoztam Istennel összefüggésbe, de talán azt sem értettem volna, ha valaki gratulál, mert megérkeztem végre Istennek ezen parancsának megértéséhez, hogy nélküle csak egy romhalmaz lesz az életem.

Miként is jutottam oda, körülbelül 40 évesen?

Az életemet szó szerint a kutatásra, a tudományra, a világ megismerésére tettem. Ez a természetre vonatkozott, az ember nem érdekelt. Valahol élt bennem, hogy szükség van családra, emberi környezetre, mert az úgy rémlett, hogy a normális emberi élet tartozéka. De lehet, csak megszokás volt, mert családba születtem, bár édesapám korán meghalt és egyedül nevelt édesanyám egykeként. De azért láttam, hogy többnyire családban élnek az emberek. Jól vagy kevésbé jól, de ez „szokás”.

Ma már úgy gondolom, hogy ez a hozzáállás a dologhoz, nem adott túl erős alapot egy családalapításhoz. Csoda, hogy belevágtam!

A gyakran megemlegetett, talán 10 évre is elhúzódó válságomnak számos gyümölcse termett. Például, a munka bálványomat, anélkül, hogy bálványnak neveztem volna, elengedtem egy kicsit. De ez sokára és későn történt.

Nekem a munka nem munka volt, nem kötelesség, megélhetés forrása, hanem kedvtelés, szenvedély, sőt, függés. Olyannyira, ha két hétre a családdal szabadságra mentem, szorongás tört rám, kiürült az életem, minden bajom támadt. Úgy jellemeztem a helyzetet, hogy olyan vagyok, mint a cápa, folyamatosan úsznom kell, hogy ne fulladjak meg. A szabadság második hetére kezdtem valamit érezni, talán azért ez nem olyan borzalmas, ebbe talán bele is lehetne szokni. De ilyenkor a bálványommal szembeni büntudat és a mindig fennálló szorongás azért ráébresztett, hol is az „igazi” pálya. El lehet képzelni, ez milyen gyötrelmes volt a családnak. A munkamánia, a munkafüggőség valóban tekinthető betegségnek, ami nem csak az egyén, de környezete szenvedését is okozza. De nem csak a családban, hanem a munkahelyen is! Sok vezető szereti a munkamániásakat, ez az ideáljuk, mivel maguk is azok. Akik ettől mentesek, azok nincsenek elköteleződve, megbízhatatlanok, lusták, stb..

A munkamánia porig rombolt mindent az életemben, az egészségemet is kikezdte, mert ugye egy bálvány semmit és senkit nem tűr meg. Később, lassan újraépítkezve jöttem rá, ha a hét egy napján „megtagadom” a munkavégzést, akkor az nem, hogy hátráltatna, késleltetne, de kifejezetten támogat! Ha ezt a napot elveszem a munkától és olyanokkal töltöm, ami a természet, a művészet, magam és mások szeretetéről szól, az feltölt, alaphelyzetbe hoz, segít elrendezni, újrarendezni a prioritásokat az életemben és megfelelő helyre tenni még a legfontosabb dolgokat is a kevésbé fontosakat pedig segít elengedni. Ezzel egy szélesebb körű rálátást nyerek az életemre, és a világhoz viszonyított helyzetemre és nem szorulok bele a mókuserékbe, amiről kiderülhet, rém értelmetlen. Nem beszélve energiáimnak az újratermelődéséről, mikor nem kötelességből, megszokásból lendülök neki, hanem kiéhezve, tele új ötletekkel!

Talán megvan az az élmény, mikor az ember egy nagyon egyhangú és hosszadalmas munkába kezd és bizonyos távolság után már gondolkodni sem mer és tud, mert kiderülhet, teljesen értelmetlen

irányban halad. Inkább kitart a ködös és egyre bizonytalanabb cél felé érzelmi alapon, ha már elindult, végig is megy rajta. Ugyanakkor azonban van egy türelmetlenség is benne, jusson már a végére vagy lássa meg a fényt az alagút végén. Így még magasabb fokozatba kapcsol és még mélyebben elmerül a már homályos értelmű dolog hajszolásában. Élete végén kiderülhet, hogy még mindig nincs fény az alagút végén, viszont elszalasztott rengeteg fontos dolgot és a már szinte értelmetlennek sejlő dolog maga alá gyűrte egész életét, mindent. Általában a pénzhajszolást szokták ilyen példának behozni, de bármi is lehet a pénz helyett.

Ha időnként megáll az ember és átmenetileg teljesen törli a memóriáját, beletöltve mindenféle szép, kedves és szeretni való dologgal, akkor lehetőségünk van a hétfői újraprogramozásnál, hogy szabad döntéssel helyezzük vissza a célt a megszokott helyére, módosítsunk rajta vagy töröljük el teljesen. Ez a szabadság, amit csak így szerezhetünk meg. Természetesen nagyon fontos, mivel töltjük ki a szent napon az életünket. Ha alantas szórakozásokkal, hát akkor nagy magaslatra nem jutunk. Minél több szeretetnek engedünk teret, annál több Isten lesz a napunkban és végtelen bölcsessége és ismerete a világról annál nagyobb eséllyel mutat nekünk utat. Ha a gonosznak engedünk teret a „kikapcsolódásban”, hát akkor ő fogja életünket uralni és visz még mélyebb sötétségbe. Ezért érdemes a szent napon nem veszekedni, duzzogni, bosszút forralni, acsarkodni, pletykálkodni, hanem Istenben gazdagodni. Így az újraprogramozásnál Isten vezeti a kezünket és nem a gonosz.

Ha ennek az élménye megvan, akkor már nem tűnik olyan idegennek és időt rablónak a gonolat, ha naponta is tartunk szent órát, de különösen akkor, mikor a környezet hirtelen változása vagy éppen összezavarodása készíten minket töprengésre, irányváltoztatásra vagy elindulásra.

Nagy a kísértés mindig, hogy ellopjuk magunkat Istentől. Még ha látszólag a legnemesebb cél is kényszerít erre, akkor is kísértés. Teréz anya története a legjobb példa talán. Egy újságíró szemére vetette, hogy heti egy pihenőnapjukon is hálnak meg nyomorultak az utcán, nem sajnálják őket? Teréz anya azt válaszolta, hogy azok nem a nővéreinek az elesettjei. Ha nem tartanak egy napos lelki gyakorlatot a héten, akkor elveszítik a képességüket, hogy végezzék a munkájukat. Hát így van ez. Bármilyen nemes és szent feladatnak látszik, ami elveszi ezt a napot, ne feledjük, még a jótetteink sem élvezhetnek elsőbbséget Isten előtt, különben nem lesz áldás rajtuk sem!

A farizeusok is ilyesmiért feddték meg Jézust, hogy szombatot gyógyított, vagy gabonát morzsolta. Akkor? Vannak állapotbeli köteleességek sok szakmában, amelyek vasárnap munkában, szolgálatban tartanak. Ettől még nincs felmentésünk és érvünk az ellen, hogy hetente egy napot szenteljünk az Úrnak! Jézusnak lehetett a szemére vetni, hogy tiltott napokon „munkát végzett”, de azt bizonyosan nem, hogy ne ápolt volna intenzív kapcsolatot az Atyával!

Templomlépcső, 2023. február